

אות ת - פסחים פרק ה

משנה א

תמיד נשחט בשמונה ומחצה וקרב בתשע ומחצה. בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה, בין בחל בין בשבת. חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה, והפסח אחריו:

והיה קרב על גבי המזבח בתשע ומחצה. והטעם שמאחרים את שחיטתו בשעתיים מהזמן המתר, כיון שיש להקריב לפני כן את כל הקרבנות האחרים, שהרי לאחר קרבן התמיד אין מקריבים שום קרבן אחר. אמנם בערבי פסחים מקדימים את שחיטתו, כדי שישפיקו להקריב לאחריו את קרבנות הפסח של כל עם ישראל, ולכן נשחט התמיד בשבע ומחצה שעות, וקרב בשמונה ומחצה, בין אם חל ערב פסח בחל, ובין כשחל ערב פסח בשבת, שהרי הקרבנות הפסח דוחה את השבת.

אם חל ערב פסח להיות בערב שבת, שצריכים גם לצלות את קרבן הפסח קדם שבת, שאין צליתו דוחה את השבת, היה התמיד נשחט בשש שעות ומחצה, שזה הזמן הראשון שנתן להקריבו, וקרב על גבי המזבח בשבע ומחצה, והפסח מקרב מיד אחריו, וכך יספיקו כל ישראל להקריב ולצלות את קרבן הפסח לפני כניסת השבת.

בפרקים הבאים עוסקות המשניות בעניני הקרבת קרבן הפסח. אחד הדינים המיוחדים בקרבן הפסח הוא שזמן הקרבתו הוא לאחר הקרבת קרבן תמיד של בין הערבים [אבל מלבד קרבן זה, אין שום קרבן המקרב לאחר ה'תמיד']. משנתנו מבארת את זמני הקרבת ה'תמיד' במשך השנה, ובערב פסח.

יש להקדים שה'שעות' האמורות במשנתנו הן 'שעות זמניות', כלומר, מחלקים את היום לשנים עשר חלקים, וכל חלק הוא 'שעה'. נאמר בפסוק 'את הכפש האחד תעשה בבקר ואת הכפש השני תעשה בין הערבים', ו'בין הערבים' היינו מזמן שמתחילה החמה לנטות לצד מערב, והיינו לאחר שש וחצי שעות מהבקר, שזו חצי שעה אחרי חצות היום, ועד סוף היום.

קרבן התמיד, נשחט בכל יום בשמונה ומחצה שעות מהבקר, והיו עוסקים שעה אחת בהכנתו,

משנה ב

הפסח ששחטו שלא לשמו, וקבל והלך וזרק שלא לשמו, או לשמו ושלא לשמו, או שלא לשמו ולשמו, פסול. כיצד לשמו ושלא לשמו, לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמו ולשמו, לשם שלמים ולשם פסח:

בכל קרבן הקרב בבית המקדש יש ארבע עבודות המכשירות אותו, א. שחיטה. ב. קבלת הדם בכלי. ג. הולכת הדם למזבח. ד. זריקת הדם על גבי המזבח. ועבודות אלו צריכות

להעשות בכונה לשם אותו קרבן מסים, ולשם בעל הקרבן.

קרבן הפסח ששחטו שלא לשמו - שלא לשם קרבן פסח, או שלא לשם בעליו, וכן אם קבל את דמו שלא לשמו, והלך - או שהוליד את דמו שלא לשמו, וזרק - או שזרק את הדם על המזבח שלא לשמו, או שעשה את אחת מארבע העבודות הללו גם לשמו וגם שלא לשמו, או שעשה את העבודה גם שלא לשמו וגם לשמו, וכמו שיבאר להלן,

פסול, כיון שאין הקרבן פשר עד שיהיו כל ארבע העבודות עשויות רק לשמו. מבארת המשנה את דבריה, ביצד נעשית הקרבה 'לשמו וּשְׁלֵא לשמו', כגון שחשב שיהיה הקרבן לשם פסח וגם לשם שלמים. וכיצד הוא 'שְׁלֵא לשמו וּלְשֵׁמוּ', כגון שחשב שיהיה הקרבן לשם שלמים וגם לשם פסח, נמצא שבין פשהמחשבה הראשונה היתה בפסול, ובין פשהמחשבה האחרונה היתה בפסול, הקרבן פסול.

משנה ג

שחטו שלא לאוכליו וּשְׁלֵא למנויו, לערלים ולטמאים, פסול. לאוכליו וּשְׁלֵא לאוכליו, למנויו וּשְׁלֵא למנויו, למולים ולערלים, לטמאים ולטהורים, פשר. שחטו קדם חצות, פסול, משום שנאמר (שמות יב) בין הערבים. שחטו קדם לתמיד, פשר, ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו, עד שיזרק דם התמיד. ואם גזרק, פשר:

דומה לשוחט במחשבת 'לשמו וּשְׁלֵא לשמו' ששנינו במשנה לעיל (מ"ב) שהוא פסול, כיון ששם מחשבת הפסול היא בגוף הקרבן, אבל כאן המחשבה היא בדבר שהוא מחוץ לקרבן, והיינו באוכלי הקרבן, ולכן אם חשב גם על אוכלים כשרים, אין הקרבן נפסל.

דין נוסף, שחטו לקרבן הפסח קדם חצות היום של י"ד ניסן, פסול, משום שנאמר וּשְׁחַטוּ אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים, והיינו מזמן שמתחילה השמש לנטות לצד מערב, שזהו לאחר חצות היום.

אם שחטו קדם לתמיד של בין הערבים, פשר, ובלבד שיהא אדם אחד ממרס - מנדנד ומנענע בדמו של קרבן הפסח שהתקבל בפלי, כדי שלא יקרוש הדם, ולא יזרקנו על המזבח עד שיזרק תחלה דם התמיד. וכדיעבד, גם אם גזרק דם הפסח קדם לדם התמיד, פשר.

משנתנו מביאה מחשבות נוספות שאם חשבן העובד בשעת אחת מארבע עבודות, של שחיטה, קבלת הדם, הולכתו וזריקתו, הקרבן פסול. שחטו - שחט את קרבן הפסח שלא לאוכליו - לשם אנשים שאינם יכולים לאכול כזית בשר, כגון זקנים או חולים, והם היחידים שנמנו על אכילת קרבן זה, וכן אם שחטו שלא למנויו - לאנשים שלא נמנו מתחלה על קרבן זה, וקרבן הפסח אינו נאכל אלא למי שנמנה עליו קדם שחיטתו, וכן אם שחטו על דעת שיאכל לערלים - ליהודים שלא נמלו, אף אם באנס [כגון שסכנה להם למול], ולטמאים - או לאנשים טמאים, שאסור להם לאכול את קרבן הפסח, הרי הקרבן פסול. אבל אם שחטו גם לאוכליו - לאנשים היכולים לאכול, וגם שלא לאוכליו, או ששחטו גם למנויו וגם שלא למנויו, או ששחטו למולים ולערלים, או לטמאים ולטהורים, הרי הוא פשר, ואין זה

משנה ד

השוחט את הפסח על החמץ, עובר בלא תעשה. רבי יהודה אומר, אף התמיד. רבי שמעון אומר, הפסח בארבעה עשר, לשמו חיב, ושלל לשמו פטור. ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלל לשמן, פטור. ובמועד, לשמו פטור, ושלל לשמו חיב, ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלל לשמן, חיב, חוץ מן החטאת ששחטה שלל לשמה:

על החמץ. ושאר כל הזבחים שנשחטו בערב פסח על החמץ, בין אם נשחטו לשמן ובין אם נשחטו שלל לשמן, אף שהם כשרים וזו שחיטה ראויה, מכל מקום פטור השוחט, כיון שאסור זה של שחיטה על החמץ בי"ד ניסן נאמר רק על קרבן הפסח, ולא על שאר הקרבנות. ובמועד – אבל לגבי שחיטת קרבנות בחל המועד של פסח, אם שחט את קרבן הפסח לשמו – לשם קרבן פסח, הרי זו שחיטה שאינה ראויה, שהרי אין קרבן פסח קרב אלא בערב פסח, ולא לאחר מכן, ולכן אף שהיה חמץ בביתו, פטור משום שחיטת הקרבן על החמץ [אמנם עובר על 'בל יראה ובל ימצא'] ואם שחטו שלל לשמו – שלל לשם פסח, אלא לשם שלמים, הרי זו שחיטה ראויה, ואם באותה שעה היה חמץ בביתו, חיב משום שחיטת הזבח על החמץ. ושאר כל הזבחים שנשחטו בחל המועד, בין שנשחטו לשמן ובין שנשחטו שלל לשמן, חיב, כיון שהם כשרים, ואף עליהם הזהירה התורה שלא לשוחטם בחל המועד של פסח כשיש חמץ בביתו [בשונה משחיטה בערב פסח, שבזה החיוב רק על קרבן הפסח ולא על שאר הזבחים], חוץ מן החטאת ששחטה שלל לשמה, שהיא פסולה, והרי זו שחיטה שאינה ראויה, ואינו עובר עליה משום שחיטת הזבח על החמץ.

נאמר בפסוק 'לא תשחט על חמץ דם זבחי, ודרשו חכמים שהפסוק בא לאסור לשחט את הקרבן בזמן שיש לאדם חמץ בביתו. משנתנו מבארת על אלו קרבנות מדבר, ובאיזה זמן נאמר אסור זה.

אדם השוחט את קרבן הפסח על החמץ – כשיש חמץ בביתו של השוחט, או בביתו של אחד המנויים על הקרבן, עובר בלא תעשה, שנאמר 'לא תשחט על חמץ דם זבחי'. רבי יהודה אומר, אף השוחט את קרבן התמיד של ערב פסח בין הערבים, ויש חמץ ברשותו, עובר בלא תעשה, כיון שהוא סובר שלשון 'זבחי' האמורה בפסוק הפונה לקרבן התמיד.

רבי שמעון בא לחדש שני דברים: א. שיש חלוק בין ערב פסח לבין חל המועד פסח. ב. שיש חלוק בין שחיטה ראויה לבין שחיטה שאינה ראויה. רבי שמעון אומר, הפסח שנשחט בארבעה עשר בניסן, אם נשחט לשמו – לשם קרבן פסח, והיה חמץ בביתו, חיב, כיון שהקרבן כשר, והרי זו שחיטה ראויה, ועבר בזה על צווי התורה שלא לשחט קרבן כשיש חמץ בביתו. ואלו כששחטו שלל לשמו, אף שהיה חמץ בביתו, פטור, כיון שאין הקרבן כשר, והרי זו שחיטה שאינה ראויה, ולא נאמרה בזה אזהרת התורה שלא לשוחטו

משנה ה

הפסח נשחט בשלש פתות, שנאמר ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל, קהל ועדה וישראל. נכנסה פת הראשונה, נתמלאת העזרה, נעלו דלתות העזרה. תקעו והריעו ותקעו. הכהנים עומדים שורות שורות, ובדיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב. שורה שפלה כסף כסף, ושורה שפלה זהב זהב. לא היו מעורבין. ולא היו לבזיכין שולים, שמא יניחום ויקרש הדם:

שורות שורות, מקום השחיטה ועד סמוך למזבח, כדי לזרק את הדם על גבי המזבח, ובדיהם בזיכי – פפות גדולות לקבלת הדם] עשויים כסף, ובזיכי זהב. שורה שפלה בזיכי כסף, כסף, ללא בזיכי זהב. ושורה שפלה זהב, זהב. ולא היו בזיכי הכסף ובזיכי הזהב מעורבין, פיון שפך נאה יותר. דין נוסף, ולא היו לבזיכין שולים – תחתית רחבה, שנתן להניח את הכלי, אלא היתה התחתית חדה, שאי אפשר להניח את הכלי ללא שתשפך תכולתו, ועשו כן מחשש שמא יניחום הכהנים כשיש בהם דם, ויקרש הדם, ולא יוכלו לזרוקו על המזבח.

משנתנו מתארת את סדר הקרבת קרבן הפסח: קרבן הפסח, נשחט – דינו להשחט בשלש פתות – קבוצות, ובכל קבוצה לפחות שלשים בני אדם. ואף אם יש צבור מועט שיכול לשחט כקבוצה אחת, מצוה שיתחלקו לשלש קבוצות, שנאמר בפסוק ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל, הרי שנאמרו כאן שלש לשונות של קבוצות, 'קהל', 'ועדה', ו'ישראל'. מבארת המשנה, תחלה נכנסה לעזרה הפת הראשונה, והיו האנשים נכנסים עד שנתמלאת העזרה, ואז נעלו את דלתות העזרה, והכהנים תקעו בחצוצרות, והריעו ותקעו. הכהנים עומדים

משנה ו

שחט ישראל וקבל הבהן, נותנו לחברו וחברו לחברו, ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן. כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת בנגד היסוד:

על המצות, ואחר כך מחזיר את הכלי הריקן של הקרבן הקודם, שפבר נזרק דמו על המזבח, ומחזירים אותו לכהנים המקבלים את הדם. כשמגיע הדם לסוף השורה, הבהן הקרוב אצל המזבח מוליכו עד למזבח [כדי לקיים מצות 'הולכה'], וזורקו זריקה אחת על דופן המזבח, בנגד היסוד של המזבח, כלומר, באותם מקומות שיש תחתם יסוד, והיינו בצד צפון ומערב, וכן אמה אחת במזרח ואמה אחת בדרום, ששם היה 'יסוד' למזבח, וזורקו על דופן המזבח, והדם נופל ליסוד המזבח.

שחט ישראל את הקרבן, שעבודה זו כשרה אף בזר, ואין צורך דוקא בכהן שישחט, וקבל הבהן את הדם, לפי שמעבודת קבלת הדם ואילך יש צורך בכהנים, והיו עומדים שורות שורות כמבואר במשנה לעיל (מ"ה), ונותנו הבהן שקבל את הדם לחברו הבהן העמד בסמוך לו, וחברו נותן לחברו, וכן הלאה [ועשו כן פיון ש'ברב עם הדרת מלך', ונאה הדבר שרבים מתעסקים במצוה], ותחלה מקבל הבהן את הכלי המלא דם, שזהו עיקר מעשה המצוה להעביר את הדם עד לפהן הזורקו על המזבח, ואין מעברים

משנה ז

יצתה פת ראשונה ונכנסה פת שניה. יצתה שניה, נכנסה שלישית. כמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית. קראו את ההלל. אם גמרו שנו, ואם שנו שלשו, אף על פי שלא שלשו מימיהם. רבי יהודה אומר, מימיהם של פת שלישית לא הגיע לאהבתי פי ישמע ה', מפני שעמה מעטין:

מוסיפה המשנה, אף על פי שלא שלשו מימיהם - לא ארע מעולם שסימו את ההלל פעם שלישית, לפי שהכהנים זריזים הם, וסימו את הקרבת כל הקרבנות קדם שסימו לקרוא את ההלל שלש פעמים. רבי יהודה אומר, מימיהם של פת שלישית לא הגיע לפסוק 'אהבתי פי ישמע ה' שבקריאה הראשונה של ההלל, מפני שהיו עמה - המשתתפים בה, מעטין, שרב ישראל היו זריזים ומקדימים להקריב את קרבנם בשתי הכתות הראשונות.

משנתנו ממשיכה בתאור סדר הקרבת קרבן פסח: יצתה פת ראשונה של מקריבי קרבן הפסח, ונכנסה פת שניה, והקריבה קרבנותיה. יצתה פת שניה, נכנסה פת שלישית. כמעשה הכת הראשונה, וכמו שהתבאר לעיל, כך מעשה הכת השניה והכת השלישית. בשעת הקרבת קרבן הפסח, קראו את ההלל - היו הלויים שרים את ההלל. אם גמרו את קריאת ההלל, שנו - חזרו לקרותו פעם שניה. ואם שנו - סימו לקרותו פעם שניה, שלשו - חזרו לקרותו פעם שלישית.

משנה ח

כמעשהו בחל כך מעשהו בשבת, אלא שהכהנים מדיחים את העזרה שלא ברצון חכמים. רבי יהודה אומר, בוס היה ממלא מדם התערובות, זרקו זריקה אחת על גבי המזיבה, ולא הודו לו חכמים:

העזרה היו סותמים את מקום יציאת המים, והיו המים עולים על גדותיהם ושוטפים את העזרה, ואחר כך היו פותחים את מקום יציאת המים. ואף שבבית רגיל אסור לעשות כן מגזירת חכמים, מפל מקום בבית המקדש לא גזרו חכמים אסורי שבת אלו. ומפל מקום, דבר זה, שהיו מדיחים את העזרה בשבת, היה שלא ברצון חכמים, כיון שחכמים סוברים שלא התירו בבית המקדש אלא דברים הנצרכים, אבל הדחת העזרה אינה נצרכת כל כך, ואין לעשותה בשבת.

משנתנו מביאה תחלה את אפן הקרבת קרבן הפסח כשחל י"ד ניסן בשבת. כמעשהו בחל - כפי דרך שחייטת והקרבת קרבן הפסח ביום חל, כך היה מעשהו כשחל ערב פסח בשבת, כיון שנאמר בפרשת קרבן פסח לשון 'תעשו אתו במועדו', כוננת התורה שהקרבן יקרב במועדו, כלומר בזמנו, אפלו אם הוא חל בשבת, אלא שהכהנים היו מדיחים את רצפת העזרה מהדם הרב שהיה עליה, על ידי אמת המים שהיתה עוברת תמיד בעזרה מצדה האחד לצדה השני, וכשרצו להדיח את

מְכַשֵּׁר, לְפִי שְׂבֻכּוּס זוּ הָיָה מְעַרְב דָּם מְכַל
הַקְּרָבָנוֹת. וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים, כִּיּוֹן שֶׁהָדָם
הָרְאוּי לְזִרְיָקָה מְעַרְב עִם 'דָּם הַתְּמַצִּית', שֶׁהוּא
הָדָם שֶׁהִנְשָׂמָה יוֹצֵאת בּוֹ וְהוּא פְּסוּל לְזִרְיָקָה,
וּמִתְבַטֵּל בּוֹ, וְאִין זִרְיָקָה זוּ מוֹעִילָה לְהַכְשִׁיר
אֶת הַקְּרָבָן. וְאֵלּוּ רַבֵּי יְהוּדָה סוֹבֵר שְׂאִין דָּם
מְבַטֵּל דָּם, וְלִכֵּן מוֹעִילָה זִרְיָקָתוֹ.

דִּין נוֹסֵף בְּעֵינֵי הַקְּרָבָת הַפֶּסַח: רַבֵּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, כּוּס הָיָה מְמַלֵּא אֶחָד הַכֹּהֲנִים מִדָּם
הַתְּעֲרֹבוֹת - מְעֻרֵב הַדָּמִים שֶׁהָיָה עַל רִצְפַת
הַעֲזָרָה, וְזָרְקוּ זִרְיָקָה אַחַת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ,
כִּיּוֹן שֶׁחֲשָׁשׁוּ שֶׁמָּא מִתּוֹךְ הַמְהִירוֹת שֶׁל
הַהַקְּרָבָה נִשְׁפָּךְ דָּמוֹ שֶׁל אֶחָד הַקְּרָבָנוֹת קָדָם
שֶׁהִגִּיעַ לַמִּזְבֵּחַ, וְעַל יְדֵי זִרְיָקָה זוּ הָיָה הַקְּרָבָן

משנה ט

**כִּיצַד תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין, אֲנִקְלִיּוֹת שֶׁל בְּרוֹזַל הָיוּ קְבוּעִים בְּפִתְלִים וּבְעַמּוּדִים
שֶׁבָּהֶן תּוֹלִין וּמִפְּשִׁיטִין. וְכֹל מִי שְׂאִין לוֹ מְקוֹם לְתַלּוֹת וּלְהַפְּשִׁיט, מְקַלּוֹת
דְּקִים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם, וּמְנִיחַ עַל כְּתָפוֹ וְעַל כְּתֵף חֵבְרוֹ, וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט. רַבֵּי
אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֲרַבְּעָה עֶשֶׂר שָׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, מְנִיחַ יָדוֹ עַל כְּתֵף חֵבְרוֹ,
וְיָד חֵבְרוֹ עַל כְּתָפוֹ, וְתוֹלָה וּמִפְּשִׁיט:**

מְשַׁנְתָּנוּ מִבְּאֵרֶת אֶת אַפְּן הַכְּנַת קְרָבָן הַפֶּסַח
לְהַקְּרָבָה עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ: כִּיצַד תּוֹלִין
וּמִפְּשִׁיטִין אֶת קְרָבָן הַפֶּסַח, אֲנִקְלִיּוֹת [וְוִיּוּם,
כְּמִין מִסְמָרִים שֶׁרְאֵשִׁיהֶם כְּפּוֹפִים לְמַעְלָה] שֶׁל
בְּרוֹזַל הָיוּ קְבוּעִים בְּכִתְלִים וּבְעַמּוּדִים הַקְּטָנִים
שֶׁהָיוּ בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים שֶׁבְּעֲזָרָה, שֶׁבָּהֶן הָיוּ
תּוֹלִין אֶת הַקְּרָבָנוֹת וּמִפְּשִׁיטִין אֶת עוֹרָן. וְכֹל
מִי שְׂאִין לוֹ מְקוֹם בְּאוֹתָן וְוִיּוּם לְתַלּוֹת
וּלְהַפְּשִׁיט אֶת קְרָבָנוֹ, מְקַלּוֹת דְּקִים חֲלָקִים הָיוּ
שָׁם, בְּעֲזָרָה, וּמְנִיחַ אֶת הַמְקַלּוֹת עַל כְּתָפוֹ וְעַל
כְּתֵף חֵבְרוֹ, וְתוֹלָה אֶת הַקְּרָבָן וּמִפְּשִׁיט אֶת
עוֹרוֹ. רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֲרַבְּעָה עֶשֶׂר שָׁחַל
לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת, אִף שֶׁמִּתֵּר לְהַפְּשִׁיט אֶת הָעוֹר
כִּיּוֹן שֶׁמְלֹאכָה זוּ נִצְרָכָת לְהַכְּנַת הַקְּרָבָן, מְכַל

מְקוֹם לֹא הָיוּ רְשָׁאִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמְקַלּוֹת
חֲלָקִים אֵלּוּ לְצַרְךָ הַפְּשֻׁטָה הָעוֹר, כִּיּוֹן שֶׁמְקַלּוֹת
אֵלּוּ הֵן מְקַצָּה, אֲלֹא מִי שְׂאִין לוֹ וּוֹ לְתַלּוֹת עָלָיו
אֶת קְרָבָנוֹ, מְנִיחַ יָדוֹ הַשְּׂמְאֵלִית עַל כְּתֵף חֵבְרוֹ
הַיְמָנִית, וְיָד חֵבְרוֹ הַשְּׂמְאֵלִית עַל כְּתָפוֹ
הַיְמָנִית, נִמְצָא שֶׁשְׂתֵּי יָדֵיהֶם הַיְמָנִיּוֹת פְּנוּיּוֹת,
וְתוֹלָה אֶת הַקְּרָבָן עַל יָדֵיהֶם הַשְּׂמְאֵלִיּוֹת
הַמּוֹנַחוֹת כְּמְקַלּוֹת, וּמִפְּשִׁיט אֶת הַקְּרָבָן בְּיַד
יְמִינוֹ. אֲבָל חֲכָמִים סוֹבְרִים שֶׁמִּתֵּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּמְקַלּוֹת אֵלּוּ בַּשַּׁבָּת, כִּיּוֹן שֶׁגְּזֵרוֹת דְּרַבְּנָן שֶׁל
הַלְכוֹת שַׁבָּת אֵינָן נוֹהֲגוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְאֵלּוּ
רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר סוֹבֵר שֶׁמְכַל מְקוֹם בְּמְקוֹם שֶׁנִּתְּן
לְהַמְנִיעַ מִלְּהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמְקַצָּה, כְּגוֹן כָּאֵן שֶׁיִּכּוֹל
לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּיָדִים, יֵשׁ לַעֲשׂוֹת כֵּן.

משנה י

**קָרְעוּ וְהוֹצִיא אִמּוּרָיו, נִתְּנוּ בְּמִנְיָם וְהִקְטִירָן עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. יִצְתָה כַּת
רִאשׁוֹנָה וְיִשְׁבָּה לָּהּ בְּהַר הַבַּיִת, שְׁנֵי בַחִיל, וְהִשְׁלִישִׁית בְּמִקְוָמָה עוֹמְדָת.
חֲשֻׁבָה, יִצְאוּ וְצִלוּ אֶת פְּסָחֵיהֶן:**

לְצִלוֹתוֹ עַד שֶׁתֵּצֵא שַׁבָּת, יֵצֵתָה כֶּת רֵאשׁוֹנָה
שֶׁהַקְּרִיבָה אֶת קֶרְבְּנָהּ, עִם הַקְּרִבָּנוֹת, וַיֵּשְׁבָה
לָהּ בְּהַר הַבַּיִת, וְכַת שְׁנֵי הַיְתָה יוֹשֶׁבֶת
בְּחֵיל, וְהוּא הַמָּקוֹם שֶׁבֵּין הַסּוּרְג לְבֵּין חוֹמַת
עֲזָרַת הַנָּשִׁים. וְהַכֶּת הַשְּׁלִישִׁית שֶׁסִּמְּהָ
לְהַקְרִיב, בְּמִקְוֵה עוֹמֶדֶת, בְּתוֹךְ הָעֲזָרָה.
חֲשֻׁכָה - הַחֲשִׁיךְ הַיּוֹם וַיֵּצֵאָה הַשַּׁבָּת, יֵצְאוּ
כָּלם וְצִלוּ אֶת פְּסָחֵיהֶן.

הַמְשָׁנָה מִמְּשִׁיכָה לְבָאֵר אֶת אִפְן הַקְּרִבָּת
הַקְּרִבָּן: קָרְעוּ לְקֶרְבֵּן הַפֶּסַח, וְהוֹצִיֵא אֶת
אֲמוּרָיו - הַחֲלָבִים הַמְּקַטְרִים עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ,
נִתְּנוּ בַמָּגִים - בַּקְּעָרָה, וְהַקְּטִירֵן עַל גְּבֵי
הַמִּזְבֵּחַ. וְאִם חָל עָרַב פֶּסַח בְּיוֹם חַל, הִיָּה כָּל
אֶחָד נוֹטֵל אֶת קֶרְבְּנוֹ לְבֵיתוֹ, לְצִלוֹתוֹ לְשֵׁם
אֲכִילָתוֹ בְּלֵילָה. אֲבָל אִם חָל עָרַב פֶּסַח בַּשַּׁבָּת,
שֶׁאֲסוּר לְהוֹצִיאוֹ מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת וְאֲסוּר